

Viime kuukaudet ovat paljastaneet meistä ja maailmastamme monia asioita.

Ei niinkään uusia ja entuudestaan tunte mattomia, vaan pikemminkin juuri sellaisia, joista varsinkin me kristityt olemme kuvitelleet olevamme hyvinkin perillä.

Vai mitä periaatteellisesti uutta on kristitylle siinä, että elämämme tässä paratiisilankeemuksen jälkeisessä maailmassa on elämää monenlaisten uhkien keskellä? Ovatko henkilökohtaiset sairaudet, maailmanlaajuiset kulkutaudit, maailman- ja oman kansantaloutemme horjuminen, työttömyyden ja uhanalaisen toimeentulon kysymykset, luonnonmullistukset, sodat ja muut yhteiskunnan vakauden uhat jotain uutta ja ennenkuulumatonta? Eivät toki ole! Jumalan sanan perustuksella elämäänsä rakentavalle kristitylle tuon kaiken pitäisi olla päivänselvää jo sen jälkeen, kun hän on lukenut kolme tai viimeistään neljä sivua Raamatun alusta. Ja periaatteessa varmaan onkin. Niinpä niin: periaatteessa.

Entäpä tuo Raamatussa vain muutama sivu myöhemmin kerrottu ihmiskunnan ylpistyminen kuvittelemaan jo olevansa

kaikkivoimainen, itse omaa elämänsä hallitseva, omilla tiedoillaan ja taidoillaan menestyvä ja siksi ilmankin Jumalan sanan neuvoja selviävä?

Se, että Jumalalle selkensä kääntänyt maailma, suurelta osin myös Suomen kansa ja kaikki epäuskoiset ihmiset noin yhä ajattelevat, on valitettavan luonnollista. Mutta suurempi huolenaihe on se, missä määrin tuo jo ihmiskunnan alkuhämäristä periytyvä harhaluulo on päässyt turmelemaan myös meidän uskovien ajattelua. Onko meidänkin suhtautumisemme Raamatun ilmoitukseen syntiinlankeemuksen seurauksista supistunut vain periaatteiksi?

Entä mitä juuri nyt ajankohtainen, pandemian aikaansaama ahdistus ja pelko on paljastanut suhtautumisestamme jo noiden Raamatun alkulukujen lupaamaan Vapahtajaamme, 'vaimon siemeneen' Jeesukseen, häneen, jonka omiksi jo oman elämämme aamussa olemme kastetut? Ja mikä on Herramme ja Vapahtajamme hyvä suunnitelma meitä varten?

Terveen opin ja uskonymmärryksen mukaista on ensiksi tunnustaa se, miten laiskasti ja häpeällisen vastahakoisesti me Herran seurakuntana olemme ulkoisesti hyvinä aikoina käyttäneet hänen meille antamiaan lahjoja: Jumalan sanaa, seurakunnan yhteistä jumalanpalvelusta ja Herramme ruumiin ja veren armoateriaa. Siis niitä lahjoja, jotka hän, Luojamme ja Lunastajamme, Herramme ja Vapahtajamme itse on nähnyt sekä iankaikkisen että ajallisen elämämme kannalta tarpeellisiksi.

Kaikkivaltiaan Jumalan edessä tunnustamme syyllisyytemme ja rukoilemme ilman selittelyitä: Herra, armahda meitä! Anna syntimme anteeksi Herramme Jeesuksen Kristuksen tähden!

Tässä armon ajassa yhä eläessämme saamme vastaanottaa Kaikkivaltiaan täysin ehtoja vailla olevan tuomion: "Poikani, tyttäreni, syntisi ovat anteeksiannetut!" "Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri puhdistaa kaikesta synnistä!"

– Miten turvallista, huolia huojentavaa ja onnellista meidän onkaan jäädä kaikkinemme, myös pelkoinemme ja huolinemme hänen kaikkivaltiutensa varaan, hänen, joka rakastaa meitä iankaikkisella rakkauksella. Hän, joka on antanut henkensä ja vuodattanut viattoman verensä meidän puolestamme, ei tietenkään lakkaa meistä huolehtimasta. Raamattu vakuuttaa: "Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet kuolemaan meidän kaikkien edestä, kuinka hän voisi olla lahjoittamatta meille kaikkea muutakin hänen kanssaan?" Room. 8:32

Tämän kirjoituksen otsikon olen lainannut irlantilaisperäisestä rukousvirrestä (virsi 923). Sen koko ensi säkeistö tiivistää ydinasian myös edellä kirjoittamistani ajatuksista: *"Silmäni aukaise, Jumalani, kaikki muu turhaa on rinnallasi. Aamulla noustessa vierelle jää, liekkisi (läsnäolosi liekki, toim. huom.) loistaa kun yö hämärtää."*

Kun kesäkuun puolivälissä aloimme varovasti avata seurakunnan toimintaa ensimmäisten jumalanpalvelusten muodossa, soivat mielessäni lähes tauotta virren 195 sanat: *"On riemu, kun saan tulla sun, Herra, temppeleis, sun porteistasi käydä sisälle pyhyyksis"*. Kiitosrukoukseni ja ylistykseni rakkaalle Vapahtajallemme tahtoisin (tietysti turvavälit huomioiden) mahdollisimman pian laulaa yhdessä myös sinun kanssasi: *"Polvesta polveen täällä soi ylistyksesi, sieluihin vuotaa rauha ja siunauksesi."*

SEPPO SALO